فی طی الجنت بدفع آن بکوشید مس وکذا هر ش هی کبخوا الذی بغوز بس بپوشید ای غالب غلبة تا نفذ کی وهج در بافت بکو
الی ای بسکون التاء ماضی باختن بر بدانه حرق الکل وافناه ونهی جعیه باثر کی ترکش حجت را حمر ببند انف قطعه هان بکو
النون لفظ یراد به التنبیه ونفس بافهم ولا تغفل کما فی قول مولانا ای رومی بیت کفت هان ای سخرکان کفر کو وعظ
وکفتار زبان وکوش نیجو ور قال بعض حاضر بلش فی الاشهر وقال فی المشکلات یعنی اعلم وظن ان بین معنیین منافات بحتاج
الی تنبیه تا تر نیفکنی ای لا ترموضوفا ار جلهٔ بفتح الحاء المهملة وسکون المیم فصیح مر سون کورا اصلکه اورا اشارة الی فصیح
جران مبالغه مستعار نیست ولیس للفصیح ملکه صحیح بن ورز بفتح الواو وسکون الواء المهملة والراء المعجمة امر ورز بدن نوع
فت عطف علیه که لحن دان بکون النون دان للاضافة سجع کوی بسکون العین والاضافه قبیل الاضافة الموصوف الی صفته
وکلاهما وصفان ترکیبیان بود رسلاح دارد ای که سلاح علی باب القلعة ور قال یعنی نظهر السلاح علی باب القلعه قلم بان بعد اللفظ
وکری حصار نیست ولیکن داخلها احد علی فبت الاولیلیس ماند لاثبات مدعاه دلیلش کودم وعلیته دست تعدی و بهو مجاوزة
الشیء الی غیره را ز کو دا ای تو بهوده قد مر بیانه فی الحکایة الثالثة اولها بر بالین بحر ع م فی قول المصنف دماغ بیهوده بجنب وضال
باطل سبب بوفت سنه فقوله هرزه وباطل وقال هنا یعنی هرزه لیحق ان یراء المصراع المذکور فی شانه و یقال ما قاله بمجموع
هذا القول الغیر هرزه کفتن اغاز لفظ کرد مقدر و سبب بالضم والتنوین ای کسوة جاهلانت که چون بدلیل فرو ماند و لم
یقدر و اعلی اثبات الدلیل سلسلة خصومت بجنباند ای تحرکونها چون ای مثل آزر ما بلد تقدیم الراء المعجمة علی المهملة
اسم لابی ابراهیم النبی ع م بت تراش وصف ترکیبی لقوله آزر یعنی چون آزر صنم تراش که بحجت با پسر ای ابراهیم بر نیامد و لم یغلب علیه
بجنک برخاست قام الی الحرب کما قال الله تع لئن لم تنته لارجمنک اول الآیة قال اراغب انت عن آلهتی یا ابراهیم لئن لم تنته
لارجمنک واهجرنی ملیا ای قال آزر لابراهیم ع م حین نهاه عن عبادة الاصنام اراغب انت الآیة قابل اللطف بالغلظة وصدر
کلامه بالهمزة للانکار نفس الرغبة ثم هدده بقوله لئن لم تنته عن مقالک فیها او الرغبة عنها لارجمنک ای لا بلغ نفع الشتم

والذم

والذم او بالحجارة تموت او تفر منی دشنام داد سقط سخن کفتم قد مر معناهما کو بیان ثم در ریدر نخذ اش کو فتح اذ جرا سیئة مثلها
مثلها قطعه فر در رو فتاده بالمواخذة ظف زبیماد وان و خنده ان صفتان عجیبتان ای دونده و خنده کنند للروئیة
والتعجب ای کفت مبتدا او کسر الیاء للاضافة تعجب وکذا اکثر الیاء حمانی ای الحلق والباء للنسبة از کفتد شنید ماید لذات
ای خیر للمبتدا ای الخلق متعجب یابی زکلماتنا و بضیق اصابعهم فی اسنانهم استعجالا وستر الفضة مرافقه مفعول مقدم
برد هم و مصدر مضاف الی المفعول و بسوا این سخن یعنی ان الغنی افضل ام الفقر ... لیحکم بیننا بالعدل
و بحکومت عدل راضی شدیم تا حاکم مسلمانان مصلحتی جوید و حیند و در میان توانکران و درویش فرق بکوید ترجیح
احدهما فاجون ق هیئة ما بدید یکسر الیاء الصلة ومنطق مصدر میمی بمعنی النطق یراد بهنا حاصله ای کلام ما شنید
فان القاضی استماع کلام الخصمین بحیب تفکر فرو برد لان الجوب محل تامل و بعدا ز تامل بسیار سر بر آورد ای رفع رأسه
للجواب و کفت مخاطبا الی ای اکنه توانکران را ثنا کفتی و مدحتهم و بر درویشان جفار وا داشتی وقدحتهم بدانکه هر کجا کلت
خارست و کذا بین الفقراء صابر و جزیع وبا نجم خار ست و بر کنج مار ست وا نجا که در بضم والتشدید قد مر بیانه و کسر الراء
للاضافة شهوار ست قال بحر الغرائب الحق ان الرح ایوسی کما قال اصفهانی بیت کفتا چونکه ضرینه در ز و کهرنه
فخیر بحر لولوی شهوار نیست ور قال فی شرحه هو الدر الصافی الثمین کذا فی بحر الغرائب فقد افتر بهمنک و قد مر بیانه فی الحکایة
اولها کانت زنی مردم خوارست مافیة لقوله شهوار الذی عنی زن سیار امبتدا لدغة بسکون الدال المهملة وفتح الغین
المعجمة یعنی کزیدن اجل در سرای الحجوع خرم و نعم بکسر النون جمع النعمة نهفتت را دیو مکاره جمع مکروه در بیش بالباء الفارسی
فیها کما قال علیه السلام حفت الجنة بالمکاره والنار بالشهوات بیت جه در دشمن جه کند کر بکند طالب دوست سا فیه تقدیم
دنیا خر کنج و مار و کل و خار و غم و شادی بهمند بالفجات ثم نور القاضی بنظر بکنی در بستان یعنی لا تنظر الی البستان که بید
مشک بسکون الدال الاسم النوع من شجر الخلاف طیب الرائحة است و چوب خشک ثم شرع القاضی فی تحقیق محل النزاع هچنان در زمره

Copyright © King Saud University

Created with PDFsharp 1.2.1269-g (www.pdfsharp.com) 1